

Abstrakt

Jaderná energetika patří k jedněm z prvních oblastí, ve kterých docházelo k integraci evropských států v rámci Evropského společenství pro atomovou energii (Euratom), přesto se ale otázkou bezpečnosti jaderných zařízení začala Evropská unie zabývat až v souvislosti s blížícím se rozšířením v roce 2004. V roce 2003 předložila Komise historicky první návrh evropské legislativy zaměřené na tuto otázku. Rada ho ale nepřijala a následovalo pětileté období, během kterého byl po intenzivních jednáních vypracován zcela nový návrh, který byl následně v roce 2009 schválen. O dva roky později ovšem v souvislosti s jadernou katastrofou ve Fukushima nastala potřeba tuto legislativu novelizovat, což vedlo ke schválení nového návrhu v létě 2014. Tato práce zkoumá hlavní faktory, které měly vliv na rozhodování Rady EU v otázce přijímání těchto směrnic v letech 2004, 2009 a 2014. Východiskem je pětice podmínek definovaných autory Manuelem Citim a Martinem Rhodesem, které mají být předpokladem pro přikročení států k integračním krokům v jisté oblasti. Těmito podmínkami jsou selhávající domácí politika spojená s dostupností lepší alternativy v podobě nabízených opatření, dále vliv vnějších událostí, kterým státy samy nedokážou odpovídajícím způsobem čelit, třetím zkoumaným faktorem pak je přítomnost přeshraničních účinků mezi jednotlivými státy, čtvrtou podmínku představuje konzistentnost návrhu s existující legislativou a aktivitami různých národních a mezinárodních orgánů, a poslední zkoumanou podmínkou pak je přijatelnost integračních kroků pro veřejnost.